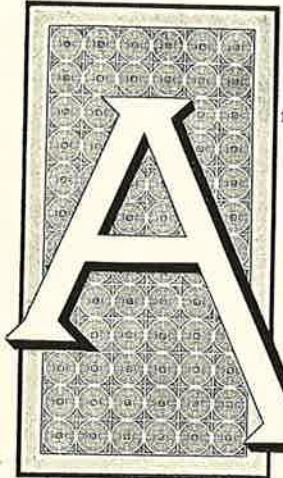

En sjelfbiografi.

B f

Albin Maria Watzulik.

Initial ur ett cirkulär, förminskad.

Då emellertid de accidensarbeten, som utgått från Altenburger Hofboktryckeriet, öfverallt vunnit ett stort anseende, har jag, för att visa min tacksamhet, velat meddela några drag ur mitt lif, hvilka måhända kunna vara af intresse i boktryckarekretsar.

Boktryckerikalenderns utgivare dertill uppmanad, vill jag med några ord beröra mitt lefnadslopp eller, på annat sätt uttryckt, lemna några biografiska notiser om mig sjelf.

Detta är just icke något lätt arbete, då jag nemligen ej har klart för mig hur jag skall skrifva för att i andras ögon icke synas allt för påträffande.

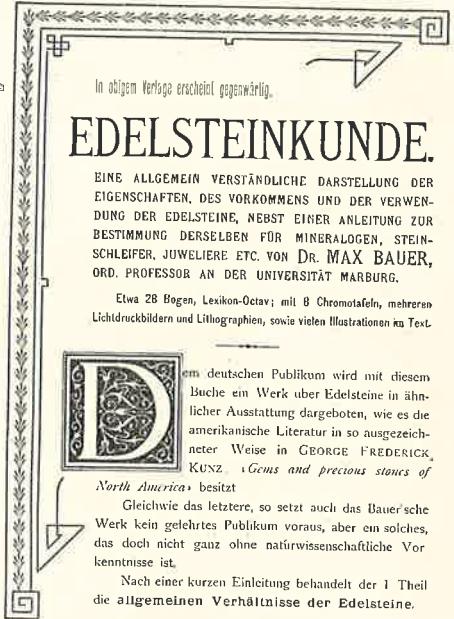
Då emellertid de acci-

densarbeten, som utgått från Altenburger Hofboktryckeriet, öfverallt vunnit ett stort anseende, har jag, för att visa min tacksamhet, velat meddela några drag ur mitt lif, hvilka måhända kunna vara af intresse i boktryckarekretsar.

VERLAG VON CHR. HERM. TAUCHNITZ IN LEIPZIG.

WICHTIG

FÜR
MINERA-
LOGEN,
JUWE-
LIERE,
STEIN-
SCHNEI-
DER
ETC.

Jag föddes påsksöndagen den 8 April 1849, alltså efter ungerska revolutionens slut. Min fader var skomakaremästare, senare sparbankstjenstemän och inspektör vid provincialsjukhuset i Tyrnau, Ungerns äldsta stad; han hade förut varit Franciskánerpredikant men blev tillfölje sina frisinnade idéer excommunicerad och öfvertog då sin faders verkstad.

Till mitt 4:de år kunde jag höra och tala, men efter en svår skarlakansfeber miste jag hörseln, hvartill senare kom jemväl förlust af talförmågan. Min fader gjorde allt för att skaffa mig bot, han förde mig hvarje dag under några månaders tid till den på 50-talet berömde öronläkaren Schwarz, som använde en mängd hjälpmittel för att återställa min hörsel, men allt var förgäves; det visade sig att trumhinnan var totalt förstörd, hvarför jag således måste bära olyckan att aldrig mer kunna uppfatta ljudet. För att emellertid beredas någon sysselsättning sändes jag af min fader flera gånger i veckan till en ritlärares, af hvilken jag inhentade en hel del smásaker. Det var — jag kommer ännu ihåg det — en rätt angenäm och intressant sysselsättning. Under ett år besökte jag äfven folkskolan och satt der ibland fullt normala barn, men lärarens bemödanden föll ej i någon fruktbar jordmån, hvarför min sörjande fader snart lät mig sluta. Han vände sig nu till döfstumanstalten i Waizen (Ungern) för att få mig intagen der, men till hans ledsnad — och kanske till min lycka — fanns ingen plats ledig. Han skref då till Institutet i Wien, men fick äfven från detta håll nekande svar på den grund, att man der endast emottager i Österrike födda döfstumima, och

ALBIN MARIA WATZULIK

AUTOTYPI FRÅN HUSNÍK & HÄUSLER, PRAG

som jag var infödd ungrare måste jag uppföras i Ungern. Föröfrigt sade man dock, att inga lediga platser funnos. Hvad var nu att göra? Skulle man låta mig uppväxa utan någon bildning alls? Lyckligtvis var min fader ej af den meningen. Han inlade ansökau hos kejsar Frans Josef I om mitt upptagande i Wiener-Institutet, och denna hade till följd att en plats blef inträttad för mig på kejsarens bekostnad, och så kunde jag slutligen år 1858 i en ålder af 9 år börja min utbildning i anstalten. Snart blef jag alla lärarnes, isynnerhet direktörens, »guldgosse»; under sex år åtnjöt jag undervisningen, erhöll premium vid hvarje årssexamen och skulle på direktörens hemställan bliiva lärare, hvilket dock såväl jag sjelf som min fader afböjde, ty för min del ville jag bliiva målare, hvilket min fader dock icke ville veta af. »Konsten går och tigger» menade han, och då man i min hemort hade ett boktryckeri, så öfvertalades jag att egsna mig åt detta fack. Sålunda blef jag en »svartkonstnär». Det var visserligen icke något tryckeri i stor skala, ty personalen bestod endast af principalen, två lärlingar, en tryckare, en dragare och två flickor. Af maskiner funnos en snällpress och två handpressar. Sätteriet bestod af två gångar med två fönster. Ibland förskref principalen en typograf från Wien för att sätta de böcker, som för hvarje år trycktes för gymnasiet i staden. Principalen förlorade många gånger tålamodet med mig, emedan jag missförstod en del tekniska uttryck. Min lärotid skulle räcka 4 år, men blott tvenne utaf dessa kunde jag stanna, emedan en svår öroninflammation höll mig inemot två år i hemmet.

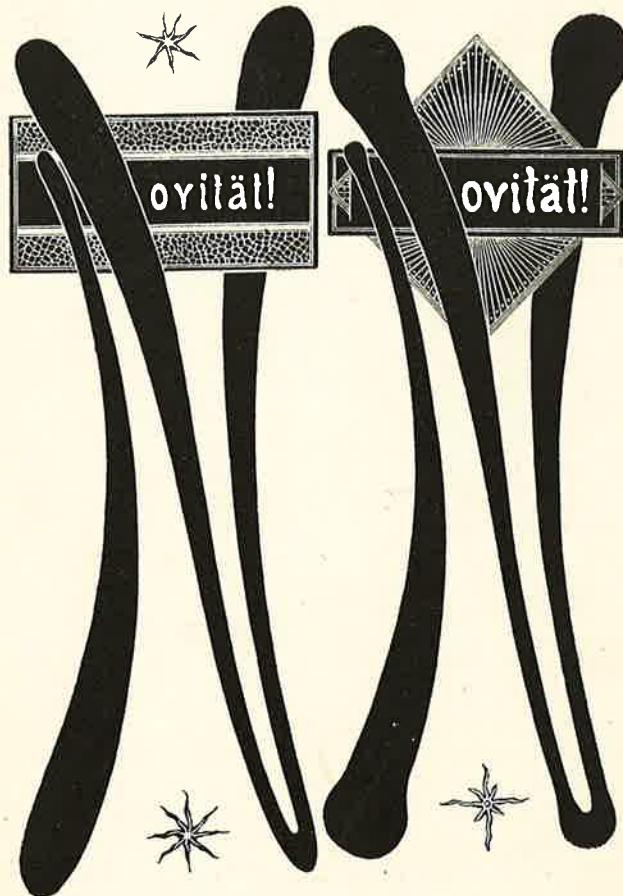
Min principal, som menade ärligt med min utbildning, lärnade mig under den tid man hade föga att göra, tillgång till sitt bibliotek. De accidenser, som jag fick i uppdrag att sätta, voro temligen talrika, men af mycket enkelt slag; en smula omväxling erbjödo arbeten för en Budapest generalagentur. Arbeten, å hvilka intet tvång lades, fick jag utföra med någon frihet, så att jag snart nog blev en öfvan sättare. Jag lärde mig efter hand att sätta främmande språk: hebreiska, grekiska, slaviska, ungerska och latin. För min tekniska utbildning använde jag understundom Franks »lärobok för sättare». Hemma sysselsatte jag mig gerna och mycket med mina böcker eller och målade jag. Jag besökte aldrig någon offentlig förlustelselokal; jag kände mig städse hänvisad till mig sjelf och underhöll derför nästan ingen förbindelse med verlden utomkring. Året 1868 närmade sig, och jag blev i närvaro af tryckaren högtidligen förklarad för »utlärd»; min principal uppläste derefter ett af honom författadt tal, hvilket han sedan överlärnade till mig med uppmaning, att jag måtte behjerta deri framställda vinkar och råd. Den intressanta skriften har jag ännu i min ego.

Ett år derefter beslöt jag mig för att draga ut i verlden. Med detta mål i sigte vände jag mig till min förra gynnare, direktören vid döfstumananstalten i Wien, med anhållan att vara mig behjelplig. Svar erhöll jag äfven, men annorlunda affattadt, än jag tänkt mig. Han skref: att det vore bättre för mig att blifva hemma, emedan det i Wien finnas skickligare sättare och således ingen plats för mig. Och dervid blef det. Men

jag lät mig icke afskräckas, utan vände mig nu till min broder i Graz och bad honom skaffa mig plats på något tryckeri der. Hans chef, innehafvare af en jernkramandel, var nog vänlig att lägga ett godt ord för mig hos sin affärsvän, tekniske direktören för det storartadt anlagda tryckeriet »Leykam-Josefthal», men här stötte jag också på svårigheter, i det att direktören betonade, att han aldrig mer ville engagera en döfstum sättare, emedan han redan haft en, som emelertid ej var sin uppgift vuxen. Först efter upprepade rekommendationer beslöt direktören — undantagsvis — att låta mig få anställning, och jag kunde sålunda ändtligen företa min första resa ut bland främmande menniskor.

Jag hade ingen aning om — efter mitt dåtida begrepp — hur stort tryckeriet var, och blef derför, då jag såg mängden af folk, som gingo ut och in på kontoret, så ängslig, att jag började tro, det jag icke skulle vara mäktig fylla mina förpliktelser. Men hur stor var ej min glädje, då öfverfaktorn meddelade mig, att ingen plats för närvvarande fanns i accidensafdelningen och att jag derför till en början finge näja mig med en provisorisk anställning i tidningssätteriet. Arbetet var i början angenämt och lätt, men visade sig med tiden vara ganska ansträngande för bröstet. Efter ett halft års förlopp gjorde öfverfaktorn mig det anbudet att komma in i accidensafdelningen, hvilket jag dock afböjde med den förklaring, att jag ej trodde mig kunna motsvara hans förväntningar och derför önskade få qvarblifva vid tidningen. Deremot hade min förman intet att invända, och så förgick åter ett

halfat år. Emellertid tilltog min bröstsjuksjukdom, hvarför jag ej vidare ansåg mig böra afslå faktorns förnyade erbjudande i nämnda riktning; jag utbad mig endast en pröfvidt af två dagar, hvilken beredvilligt lemna des mig.

De första probarbetena som förelades mig, voro en titel och en tabell; dessa vunno hos öfverfaktorn ett sådant bifall att han strax ställde mig i accidensrummet. Jag var den sjunde mannen der och erhöll sälunda den sista platsen. Mina medarbetare voro bland andra Julius Mäser, nu boktryckereigare i Leipzig, Philipp Messen-zehl, nu direktör för Rudolf Mosses Boktryckeri Berlin, Franz Buchwaller, nu faktor i ett Wiener-tryckeri, sälunda män, med hvilka jag i framtiden

kunde underhålla en angenäm och lärrik förbindelse.

Efter ett års förlopp utsågs jag till förste accidens-sättare; detta ville jag i början afböja, men öfverfaktorn bad mig låta alla betänkligheter fara och icke taga någon hänsyn till mina kamrater; mina arbeten hade till den grad vunnit hans bifall, att han beslutat

VERLAG VON SCHICKHARDT & EBNER (KONR. WITWER), STUTTGART.

Das Buch vom Pferde.

Ein Handbuch
für
jeden Besitzer und Liebhaber
von Pferden
von
Graf C. G. Wrangel.

Dtsch.
verarbeitet und verarbeitete Ausgabe.
2 statliche Bände
mit 875 Abbildungen, 20 Vorlesungen
und dem Fazit des Verfassers.
Preis: broschiert M 20.—,
elegant gebunden M 25.—

Ungarns Pferdezucht in Wort und Bild

von
Graf C. G. Wrangel.
4 Hände
mit 145 Vollblättern und vielen Abbildungen
im Querformat.
Preis: broschiert M 30.—, eleganter gebunden M 45.—
Band I/II. Ungarisches Strategieheft.
Band III/IV. Ungarisches Prinzipalheft.
— Band I/II und III/IV sind je 4spurig zu haben —

Taschenbuch des Cavalieristen

Graf C. G. Wrangel.
Broschur mit 120 Seiten des Themas
Mit zahlreichen Abbildungen. Originalausgabe M 1.—
Der Training des Pferdes.
Zu verschiedenen Gebrauchsarbeiten
von
Graf C. G. Wrangel.
Preis: broschiert M 3.—, gebunden M 3.50.—

Verlag von Carl Meyer (Gustav Priore) in Hannover.

Soeben erschien:
*Eine Osterreise nach Jerusalem
über Aegypten und Griechenland*

von
D. BERNH. RÖGGE,
Mit 20 Abbildungen. Lire 8. Preis M. 2.50.
eleganter gebunden mit Golddecken M. 4.—
Soeben erschien
Geschenk für das Alter wie für die reiferen Tage!

Soeben erschien:
Bei der Garde.
Eindrücke und Erlebnisse aus dem Kriegs
Jahre 1870/71

von
D. BERNH. RÖGGE,
Mit 100 Abbildungen. Ein Politisches und literarisches
Geschenk für das Alter wie für die reiferen Tage!
Lire 8. Preis M. 2.50. Preis geb. M. 4.—
Der Krieg ist ein großer Krieg, der viele Menschenleben kostet, viele Tiere und
die Menschen Frieden bringen, auch wenn es nicht so aussieht.
Punktweise kann man aus dem Preis etwas abziehen.

ZU BEZIEHEN DURCH ALLE BUCHHANDLUNGEN

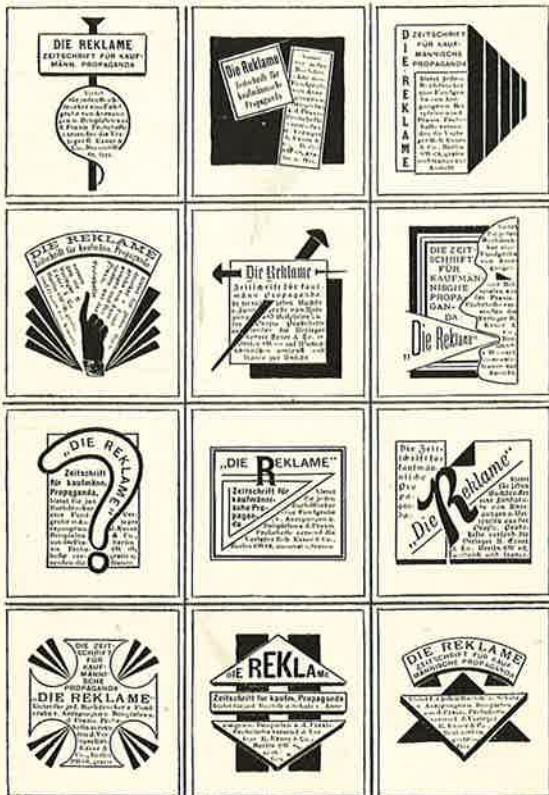
Vom Kürhut zur Kaiserkrone.

von
D. BERNH. RÖGGE,
Mit 100 Abbildungen. Ein Politisches und literarisches
Geschenk für das Alter wie für die reiferen Tage!
Lire 8. Preis M. 2.50. Preis geb. M. 4.—

1. Band. Soeben erschienen.
Jedes Jahr wird etwas eingekauft.
Die neuen Bilderbücher. Mit 120 Seiten des Themas
des Kriegs. Preis M. 2.50. Preis geb. M. 4.—
2. Band. Soeben erschienen.
Die neuen Bilderbücher. Mit 120 Seiten des Themas
des Kriegs und Friedens. Preis M. 2.50. Preis geb. M. 4.—
3. Band. Soeben erschienen.
Die neuen Bilderbücher. Mit 120 Seiten des Themas
des Kriegs und Friedens. Preis M. 2.50. Preis geb. M. 4.—

Deutschlands Helden in Krieg und Frieden.

Deutsche Geschichte.
Von
KARL NEUMANN-STRELA.
Mit vielen Bildern und Zeichnungen.
Lire 8. Preis M. 1.50. Preis geb. M. 2.—
Ein wunderschönes Geschichtsbuch, in dem die deutsche Geschichte
nach Bildern bis zum Preußischen Krieg dargestellt wird.
Die preußischen Armeen und ihre Anführer, ebenso die
französischen und englischen Armeen, ebenso die
zweite Weltkriegs-Krieger, die im Dienst standen, sind
auf den Bildern dargestellt.

sig för att anförtro mig platsen som förste accidens-sättare. Tvekande mot tog jag densamma och erhöll två lärlingar till utbildning. Öfverfaktorn fick snart derpå en liknande anställning i Altenburg. 1873 efter-skref han mig; jag kom, och har intill denna dag stannat på samma plats. 1889 firade jag mitt 25-åriga boktryckarejubiléum. Småningom kom jag att träda i förbindelse med framstående fackmän, såsom Hrr Theodor Goebel i Stuttgart, Alexander Waldow i Leipzig, Robert Grayson i London, Wald. Zachrisson i Göteborg, Isidor Goldberg i S:t Petersburg och många andra, hvilka alla mer eller mindre haft ett ytterst välgörande inflytande på min tekniska utveckling. Efter hand började jag äfven skrifa för facktidningar.

Tysklands döfstimma sände mig 1893 till döfstim-kongressen i Chicago. Verldsutställningen i denna stad lemnade mig ett rikt stoff till studium. 1893 och 1894 höll jag i omkring 20 tyska städer föredrag i döfstimföreningarna — således en verkningskrets som ännu mera ökar arbetet för mig.

Illustrationerna till denna artikel äro reproduktioner af arbeten, karakteristiska för herr Watzuliks originella satskonst.

